

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 453/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti VFTECH, spol. s r. o., Vápenická 24, Prievidza, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Vaškom, Podjavorinskej 3, Prievidza, pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cob/167/2013 a jeho uznesením č. k. 15 Cob/167/2013-234 z 29. novembra 2013 takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti VFTECH, spol. s r. o., **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti VFTECH, spol. s r. o., Vápenická 24, Prievidza (ďalej len „sťažovateľka“), v petite ktorej žiadala, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Právo sťažovateľa... na spravodlivé rozhodnutie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajskom súde v Nitre pod č. 15 Cob/167/2013 jeho uznesením č. 15 Cob/167/2013-234 zo dňa 29. novembra 2013 porušené bolo.

2. *Uznesenie Krajského súdu v Nitre č. 15 Cob/167/2013-234 zo dňa 29. novembra 2013 sa zrušuje a Krajskému súdu v Nitre sa prikazuje vo veci ďalej konať a rozhodnúť bez zbytočných prietahov.*

3. *Krajský súd v Nitre je povinný nahradiť VFTECH, spol. s r.o., Prievidza trovy právneho zastúpenia v sume 490,76 EUR...*

4. *Sťažovateľovi sa priznáva suma 5 000,- EUR z titulu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú je povinný zaplatiť na jeho účet Krajský súd v Nitre do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“*

Predmetom ústavného prieskumu na základe vznesenej sťažnosti na neústavnosť je uznesenie Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Cob 167/2013 z 24. júna 2013, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 27 Cb 102/2011 z 24. júna 2013.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „*odvolací súd v uvedenom rozhodnutí nerešpektoval a naopak hrubým spôsobom porušil základne zásady občianskoprávneho konania, ktorého zmyslom je rozhodovať spory riadne a včas v súlade so základnými zásadami O. s. p. vyjadrenými v § 6 a § 100 ods. 1 O. s. p., podľa ktorých má byť ochrana práv účastníkov konania rýchla a účinná a vec má byť čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.*

Je tu však aj zrejmý rozpor s hodnotením jasného a jednoznačného skutkového stavu...

Podľa § 213 ods. 1 O. s. p. je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súdu prvého stupňa a tu opäť zdôrazňujeme, že tento skutkový stav bol zistený po vykonaní rozsiahleho dokazovania jasne a bez potreby ho ďalej akýmkoľvek spôsobom ho upresňovať, avšak pokiaľ mal odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám – vid' § 213 ods. 3 O. s. p.

Vyššie uvedené ustanovenia O. s. p. majú zabrániť bezdôvodným zrušujúcim rozhodnutiam odvolacích súdov a prietahom v konaní, ktoré by takto vznikali...

Postupom súdu boli porušené naše ústavné práva takým hrubým spôsobom, že by takéto porušovanie zákonov Ústavný súd nemal ponechať bez povšimnutia a mal by vo veci zasiahnuť...

Zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu je podľa nášho názoru nezákonné, je v absolútnom rozpore s § 221 ods. 1 O. s. p. i s ďalšími ustanoveniami O. s. p., je absurdné, aby prvostupňový súd opäť dokazoval jednoznačné skutočnosti, ktoré sú už preukázané a to tromi nezávislými vyjadreniami odporcu i jeho prednesmi na pojednávaní, čo sme vyjadrili písomne v našom stanovisku č. 308-46/104 zo dňa 24. 03. 2014.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd

právosť, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie svojho základného práva „na spravodlivé rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajskom súde v Nitre pod č. 15 Cob/167/2013 jeho uznesením č. 15 Cob/167/2013-234 zo dňa 29. novembra 2013“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

1. Podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03

a rozhodnutím aj Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka zastúpená tým istým právnym zástupcom sa obsahovo rovnakou sťažnosťou obrátila na ústavný súd aj v minulosti, pričom tento jej sťažnosť uznesením č. k. I. ÚS 123/07-11 z 12. júla 2007 odmietol.

V sťažovateľkou napadnutom konaní krajský súd rozhodol uznesením č. k. 15 Cob/167/2013-234 z 29. novembra 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29. januára 2014, čo znamená, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (1. apríla 2014) k zbytočným priet'ahom, a teda ani k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy týmto súdom nemohlo dochádzať.

Keďže v danom prípade ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označených práv sťažovateľky, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľka namietala aj porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľke a jej právnemu zástupcovi je známa judikatúra týkajúca sa obsahu označeného práva (I. ÚS 55/2010), sťažnosť sa v tejto časti vyznačuje zmätočnosťou svojho obsahu, ktorá vyúsťuje do nedostatku jednej zo zákonom predpísaných náležitostí požadovanej § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorou je logické, kompaktné a dostatočne určité odôvodnenie návrhu vo vzťahu k právu, vyslovenia porušenia ktorého sa v petite domáha. K sťažnosti nebolo pripojené ani splnomocnenie, v ktorom by bolo výslovne uvedené, že ho sťažovateľka udelila právnemu zástupcovi na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Predložená plná moc bola udelená 29. marca 2011, teda viac

rokov pred vydaním rozhodnutia, ktorého neústavnosť sa namieta, a teda nezodpovedá ústavnému a právnenému zastúpeniu (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady (II. ÚS 117/05). Nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 789/09).

Keďže sťažnosť sťažovateľky v tejto časti vykazuje na prvý pohľad závažné nedostatky, ústavný súd ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec uvedeného ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľky aj na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04).

Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, preto sa nimi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2014